

จะ... ระเบิด

สงครามปาก
ที่ติดปฐพี

ทะเลสาบ

ฮัง

พลา

เพี้ยน

11

Mao Ni ฌึน นาดย เป

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 11

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 11

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2017 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2047-0

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงดนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

กลิ่นอายอันคุ้นเคยที่ชักนำหนึ่งเซวียมาจนถึงทางเข้าสำนักพรรคมารนั้น เป็นกลิ่นอายของใคร ถึงตอนนี้เชื่อว่าแฟนฯ สยบฟ้าพิชิตปฐพีที่ต้องตอบกันได้ เป็นแม่นมั่น แต่ถ้าถามต่อว่าคนคนนั้นเหตุใดต้องบุกพรรคมาร เขาใช้อิทธิปาฏิหาริย์อะไรจึงสังหารคนทั้งพรรคได้ด้วยตัวคนเดียว...ก็คงสุดจะคาดเดาคำตอบถูก

ทว่าไม่ต้องวิตกไป! ด้วยว่าสยบฟ้าพิชิตปฐพี เล่ม 11 นี้จะเปิดเผย (เกือบ) ทุกเรื่องราวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสะท้านฟ้าสะเทือนดินเมื่อหลายสิบปีก่อน หนึ่งเซวียรู้แค่นี้แหละ พวกเราทุกคนก็จะได้รู้เท่าๆ และพร้อมๆ กันกับหนึ่งเซวียนั่นล่ะ

แม้หลักใหญ่ใจความของเล่มนี้จะเน้นที่การพูดคุยระหว่างตัวละครย้อนอดีต ถกปรัชญา แต่เชื่อหรือไม่ว่ามันก็ยัง 'สนุก' จนหัวใจเต้นรัว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยั้งหนึ่ไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คะนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้
มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่าง
ของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น
ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจ
สามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติใน
การฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของ
ภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและ
ประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละคร
แต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้ลึกหลากหลายอารมณ์ บทนี้
เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้
เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

ปณิธานคนรุ่นก่อน คนรุ่นหลังมลาย

โมชันชันมิได้สนใจท่าทีของหญิงเซวีย นางมองความลึกลับซับซ้อนของตำแหน่งก้อนหินที่วางพลางขมวดคิ้วถาม

"แม้จะถูกทำลายไปแล้ว แต่เจตนากรรมของค่ายกลที่เหลืออยู่ยังคงร้ายกาจยิ่ง มีอาจมองให้ทะลุปรุโปร่งได้ภายในระยะเวลาอันสั้น ท่านยังยืนยันกรานที่จะเข้าไปอีกหรือ"

เป้าหมายของหญิงเซวียคือเข้าไปค้นหาคัมภีร์สวรรค์ ส่ามะหาอะไรกับตอนนี้ที่แน่ใจแล้ววากลื่นอายใกล้ขีดสนิทสนมนั้นเป็นของผู้ใด มันยอมไม่ยอมเลิกราเอากลางคันอย่างแน่นอน แต่ปากก็ยังคงถามว่า

"เข้าแล้วยังถอยได้หรือไม่"

โมชันชันกวาดตามองก้อนหินที่วางเรียงรายอยู่รอบๆ คิดคำนวณอยู่ในใจเงียบๆ สักครู่จึงค่อยพยักหน้า

"ตอนนี้เพิ่งจะเข้ามา หากคิดจะถอยก็ยังไม่ทัน แต่หากเข้าไปไกลกว่านี้ เกรงว่าจะถอยกลับไม่ได้แล้ว มิรู้ว่าจะข้างในจะมีอันตรายใดดักซ่อนอยู่บ้าง"

หนึ่งเซวี่ยมองรอยกระเป๋บนก้อนหินแล้วถามขึ้น

"เจ้าเชื่อในโชคชะตาหรือไม่"

โมซันหันหนึ่งจันไป ดวงตาฉายแววรุ่งนง มีทราบว่าทำไมจู้ๆ มันก็ถามคำถามนี้ขึ้นมา

หนึ่งเซวี่ยอธิบาย

"ตอนนี้ข้าเริ่มเชื่อเรื่องโชคชะตามากขึ้นทุกทีแล้ว เจ้าลองคิดดู พวกเราไม่มีแผนที่แต่ก็ยังคงคลำทางจนมาเจอหุบเขาแห่งนี้ได้ และข้างกายข้าก็ยังมีเจ้าที่เข้าใจวิชาค่ายกลอย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้นข้าเชื่อว่านี่เป็นการจัดการของโชคชะตา"

โมซันหันเข้าใจ ขณะจะเอ่ยปากกล่าวต่อ หนึ่งเซวี่ยพลันหันขวับ ยกคันธนูขึ้นนำวสายเล็งไปยังจุดจุดหนึ่งท่ามกลางกองหินระเกะระกะทันที

ผู้มงายยุทธ์เยี่ยหงอวีปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง เงานางสีแดงฟุ้งปราดเข้ามาด้วยความเร็วดูจพายุหิมะอันบ้าคลั่ง แม้ที่ไหลซ่ายจะยังคงมีเลือดไหลไม่หยุด สีหน้าดูขาวซีด แต่ท่าที่หยิ่งตามก้อนหินยังคงแคล้วคล่องว่องไว ดูท่าแรงระเบิดของลมหายใจแห่งฟ้าดินตอนค่ายกลทรมานจิตทำงานไม่ได้ถึงกับทำให้นางบาดเจ็บสาหัส

ด้วยความเร็วขนาดนี้ อันที่จริงสมควรจะบรรลู่ถึงเบื้องหน้าหนึ่งเซวี่ยภายในเวลาอันสั้น แต่น่าแปลก อยู่ดีๆ นางก็เปลี่ยนเส้นทาง เห็นๆ อยู่ว่าวิ่งตรงมาก็จะถึง แต่กลับเลี้ยวขวา จากนั้นวนกลับไปยังที่เดิม

เยี่ยหงอวีหยุดเท้าอยู่กับที่ ขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เข้าใจว่าความผิดปกตินี้ต้องมีสาเหตุมาจากอาณาภาพของค่ายกล จึงเปล่งเสียงดังกังวานมาว่า

"พวกเจ้านี่โชคดีจริงๆ"

หากเมื่อครู่ประตูสำนักพรหมมารไม่เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นเสียก่อน เคล็ดวิชาหมื่นกระบี่ของผู้มั่งมายยุทธ์คงสับร่างหนึ่งเดียวกับไม้ชั้นชั้น กลายเป็นเลือดเนื้อแผลกเหลวสองกองไปแล้ว และหากปราศจาก ค่ายกลนี้ มีหรือที่นางจะพลาดโอกาสในการฆ่าพวกมันอีกครา ดังนั้น นางจึงบอกว่าพวกมันโหดดี

ค่ายกลทรมานจิตมีความแปลกพิสดารอย่างแท้จริง เห็นๆ อยู่ว่า สองฝ่ายต่างก็ยื่นประจันหน้ากัน ได้ยินเสียงของกันและกัน แต่กลับ 'ไม่อาจเข้าถึงตัวกันได้ คล้ายกับสิ่งที่เห็นเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา ตอน ที่หนึ่งเขี่ยยกปฐมธนูสิบสามดอกขึ้นเล็ง มันพบว่าการสะท้อนและ หักเหของลำแสงภายในค่ายกลมีความผิดปกติ แม้แต่มวลอากาศก็ยัง บิดเบี้ยวไปด้วย จึงเป็นไปไม่ได้ที่ธนูของมันจะเล็งถูกเป้า

แรงส่งกับแรงสะท้อนเป็นของคู่กันเสมอ ปฐมธนูสิบสามดอก ไม่สามารถเล็งเหยียงอวีได้ฉันใด เหยียงอวีก็ไม่อาจหาตำแหน่งที่ชัดเจน ของหนึ่งเดียวกับไม้ชั้นชั้นได้ฉันนั้น

เมื่อตระหนักในข้อเท็จจริงนี้แล้ว หนึ่งเขี่ยก็เก็บธนู พักหน้าให้ ผู้มั่งมายยุทธ์ราวกับนางเป็นแค่คนที่พบกันโดยบังเอิญ จากนั้นก็พา ไม้ชั้นชั้นเดินไปยังจุดที่น้ำเหือดหาย

ยิ่งทั้งสองเดินเข้าใกล้ใจกลางทะเลสาบมากขึ้น น้ำที่หลงเหลืออยู่ ตามทางน้ำใต้พื้นก็ยิ่งน้อยลง ที่เข้มข้นขึ้นกลับเป็นเจตนารมณ์ของ ค่ายกล ลมหายใจแห่งฟ้าดินเกิดสภาพไหลวนไม่คล่อง อากาศที่ไร้รูป กลับคล้ายบังเกิดเหลี่ยมคมเต็มไปหมด ทำให้ทุกครั้งที่สุดลมหายใจเข้า และปล่อยออกกลายเป็นความทรมานอย่างยิ่ง

หนึ่งเขี่ยวนวดใบหน้าที่เริ่มชาเพราะความอึดอัดแน่นหน้าอก มัน หันไปกล่าวกับไม้ชั้นชั้น

"เยี่ยหองอวี้น่าจะคิดออกได้โดยเร็วว่าต้องไปยังใจกลางทะเลสาบ
เจ้าว่านางจะไปได้เร็วกว่าพวกเราหรือไม่"

โมชันชันตอนนี้น้ำขาวซีดเหมือนกระดาษ ขนตาบางอนที่ทาบ
อยู่บนแก้มทำให้นางดูอ่อนแอเปราะบาง เสียงตอบเบาหวิว

"ข้าสามารถค้นหาเส้นทางของค่ายกล แต่นางไม่สามารถ"

โมชันชันกำลังพยายามเค้นสมองคิดคำนวณเส้นทางภายใน
ค่ายกลจึงสูญเสียพลังจิตไปมาก ทว่าน้ำเสียงตอนที่ประกาศว่า 'แต่
นางไม่สามารถ' กลับมีความเข้มแข็งมั่นใจอยู่หลายส่วน

ได้ยินเช่นนั้นหนึ่งเซวียก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมาทันที แต่ท่าทีหมดแรง
ของนางกลับทำให้มันเริ่มรู้สึกกังวล ต้องตรงเข้าไปช่วยพยุง

เพราะต้องหลบหลีกหินที่วางสกัดไว้ตามตำแหน่งของค่ายกล
ทั้งสองจึงเดินอย่างเชื่องช้าเต็มไปด้วยความระมัดระวัง บัดนี้สภาพ
ร่างกายและจิตใจของโมชันชันได้ถดถอยลงอย่างรวดเร็วจนถึงจุดที่ต้อง
ฝืนบังคับตัวเองให้มีสติไม่ล้มลง

หนึ่งเซวียเห็นเช่นนั้นก็ส่ายหน้า จัดการแบกนางขึ้นหลังโดยไม่ฟัง
คำทักท้วง กล่าวตบทวนว่า

"ข้ายังพอรทนได้"

โมชันชันจึงเลิกดิ้นรน ร้องอึมเบาๆ ก่อนซบหน้าหลับตาไปกับไหล่
ของหนึ่งเซวีย ปล่อยให้เส้นผมยาวสลวยดูจมน้ำตกไหลปรกหน้าอก
มัน จะล้มตาศั้นก็ต่อเมื่อต้องบอกให้หนึ่งเซวียเปลี่ยนทิศทางเท่านั้น

เหลี่ยมคมของค่ายกลชุดนี้แทรกอยู่ในทุกๆ ลมหายใจเข้าออก
ทำให้ผู้ที่กำลังบุกฝ่ารู้สึกเหมือนปอดและหัวใจถูกมีดกรีดเฉือน เจ็บปวด
ทรมานสุดจะทน สัมผัสอะไรกับหนึ่งเซวียที่ตอนนี้ยังต้องแบกโมชันชัน
ไว้บนหลัง ปากบอกว่าจะทนได้ แต่อันที่จริงมันแทบจะยืนหยัดต่อไปไม่ไหว

แล้ว

แต่มันเคยใช้ความอึดเอาชนะเส้นทางแสนวิบากหมื่นพิศดารบนภูเขาด้านหลังสถานศึกษามาแล้ว อีกทั้งเคยได้รับความเจ็บปวดทรมานเช่นเดียวกันหรืออาจมากกว่ามาจนนับครั้งไม่ถ้วน ที่สำคัญคือครั้งนี้เมื่อไหร่ก็ตามที่มันใกล้จะทนทานต่อไปไม่ไหว ในสมองมันจะต้องผูกภาพรอยกระป๋องก่อนหินขึ้นมาทันที ซึ่งก็จะเพิ่มพลังและความฮึกเหิมให้แก่มันทุกครั้งไป

เมื่อหลายสิบปีก่อน ตอนที่คนผู้นั้นถือกระบี่บุกเดี่ยวสำนักพรรคมาร แม้อายุกลทรมานจิตยังคงสมบูรณ์ครบถ้วน มีพลังและอานุภาพถึงร้อยละ แต่คนผู้นั้นก็ยังบุกฝ่าเข้าไปได้ บัดนี้มันซึ่งเป็นศิษย์ร่วมสำนักจะมารวมมือเสียแต่กลางคันไม่สืบสานจิตปณิธานอันยิ่งใหญ่ของคนผู้นั้นต่อไปอย่างนั้นหรือ

เยี่ยหงอวีมองเงาร่างทั้งสองล้มหายไปในดงหิน อภรณ์บนร่างนางบัดนี้มีแต่รอยฉีกขาด คราบเลือดบนไหล่ยิ่งเน้นให้เห็นถึงความทุลักทุเลและความน่าสยดสยองเมื่อยืนอยู่บนที่กว้างเว้งว่างเพียงลำพัง

ทั้งๆ ที่เห็นว่าศัตรูอยู่ตรงหน้า แต่ไม่อาจไล่ตามไปได้ ทำให้นางถึงกับต้องแผดร้องอย่างเดือดดาล คลื่นเสียงแล่นปะทะเข้ากับผนังผาอันสูงชันที่อยู่ห่างออกไปก่อนสะท้อนกลับมา นี่ยิ่งยืนยันถึงความโหล่งกว้างของกันทะเลสาบ และยิ่งทำให้นางดูโดดเดี่ยวมากขึ้น

พอทางเสียงขาดหาย เยี่ยหงอวีก็ฉีกชายกระโปรงออกมาส่วนหนึ่งใช้พันบาดแผลตรงไหล่ไว้ ไม่สนใจว่าการทำเช่นนี้จะยังทำให้เห็นริ้วขาเปล่าเปลือยมากขึ้น จากนั้นค่อยกระโดดลงจากก้อนหินเดินตามทางน้ำไหลใต้หินกรวดมุ่งหน้าไปยังใจกลางทะเลสาบ

นางไม่ระแคะระคายแม้แต่น้อยว่ากองหินเหล่านี้คือค่ายกล

ทรมานจิต รู้แต่เพียงว่าเจ้าก้อนหินเหล่านี้แผ่พลังค่ายกลอันน่ากลัว
เอาไว้ แม้แต่คนหัวหาญดุดันอย่างนางก็ยังรู้สึกหวั่นเกรงอยู่บ้าง

เจ้านิกายอาศรมเทพแห่งซีหลิงเคยชมสตรีนางนี้ว่ารอบรู้สรรพวิชา
แต่ที่ผ่านมานางกลับไม่เคยได้สัมผัสกับโลกของยันต์หรือค่ายกลมาก่อน
นางเพียงแต่คิดว่าบริเวณที่น้ำภูกระบายออกจนทำให้ก้อนหินไหลขึ้นมา
น่าจะอยู่ที่ใจกลางทะเลสาบ และก็ไม่ว่าตัวเองจะเดินผ่านกองหิน
น้อยใหญ่ไปยังจุดที่หมายตาไว้ได้อย่างไร

อาศัยสายตา พลังจิต และสัมผัสรับรู้ นางลงความเห็นว่าก้อนหิน
รูปร่างหน้าตาหลากหลายที่กระจัดกระจายอยู่รอบตัวก็เหมือนกับ
ต้นท้อบนเชิงเขาทางทิศใต้ของเขาเถาซาน คือมีความสามารถในการ
บิดเบือนอากาศ

หากเดินคุ่มๆ เข้าไปนางคงไม่มีวันไปถึงกลางทะเลสาบได้ และ
ไม่ว่าว่าจะถูกกักอยู่กลางดงหินเหล่านี้จนสภาพจิตใจพังทลาย
หรือไม่ก็อาจตายเพราะความอดอยากหิวโหย

เยี่ยงอวี๋เหลียวมองไปด้านหลัง นางมั่นใจว่าหากยอมถอยเสีย
ตั้งแต่ตอนนี้ น่าจะยังเป็นไปได้ แต่หากเดินหน้าต่ออีกแค่ไม่กี่ก้าว ตก
เข้าไปอยู่กลางค่ายกล นั่นก็คงยากที่จะหาทางออกแล้ว

ขณะกำลังลังเล สายตานางเหลือบไปเห็นรอยตะไคร่น้ำบน
ก้อนหินหลายก้อน จึงก้มลงดู พอเช็ดดูตะไคร้ออกก็เห็นรอยกระบี่ที่
ซ่อนตัวอยู่ข้างใต้

แววตาที่เฉยชาพลันเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นทันที เมื่อตัวนางสั้น
เล็กน้อยด้วยความตื่นเต้น หัวใจสูบฉีดแรงจนแผลที่ใหญ่มีเลือดไหลซึม
ออกมาอีก นางพอจะเดาได้ว่าผู้ที่ทิ้งรอยกระบี่เหล่านี้ไว้คือใคร

ผู้ที่มีคุณสมบัติพอที่จะรู้ความลับของเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบ

ปีก่อนยอมรู้ว่าคนบ้าบิ่นที่ถือกระบี่บุกเดี่ยวถล่มสำนักพรคมารก็คือ ยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินในตอนนั้น

แม้ต่อมาคนบ้าบิ่นที่ว่า จะกลายเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมโลกกับ อาศรมเทพแห่งซีหลิงและถูกฟ้าลงทัณฑ์สังหารในที่สุด อีกทั้งคนบน เขาเถาซานทั้งหมดรวมถึงสามจ้าวบัลลังก์ก็ไม่มีใครยอมเอ่ยชื่อแซ่ของ มัน แต่หลังจากที่นางทราบเรื่องบุกถล่มพรคมารของมันแล้วก็ได้แต่ แอบนับถืออยู่ในใจมาโดยตลอด

หากพูดถึงยอดคนในปัจจุบัน นางยึดเอาพี่ชายตัวเองเป็น แบบอย่าง แต่หากเป็นในรอบพันปี คนผู้นี้กลับอยู่ในฐานะเหนือกว่า ผู้ใด วันนี้นางประสบกับอุปสรรคและความล้มเหลวติดๆ กัน ซ้ำใน ตอนนี้ก็ยังคงอยู่ในดองหินปริศนา มีโอกาสคืบหน้า จะล่าถอยใจก็ 'ไม่ยินยอม แล้วจู่ๆ ก็ได้เห็นรอยกระบี่ของบุคคลที่ตนนับถือสุดหัวใจ ได้เห็นร่องรอยของตำนานอันเป็นอมตะที่ตัวเองมุ่งมาดปรารถนา ความ อี๊กเหิมหัวหาญจึงแผ่พุ่งขึ้นมาจากกลางอก บดขยี้เหลี่ยมคมของ ค่ายกลจนแตกละเอียดไปในทันใด

เมื่อลมหายใจที่กระชั้นค่อยผ่อนลงเป็นปกติ ใบหน้าเยี่ยงหงอวิก ก็ กลับคืนสู่ความเฉยชา นางชักกระบี่ออกถือด้วยสองมือ กล่าวกับรอย กระบี่ด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยวว่า

"มีเจตนากรรม์กระบี่ของเคอเซียงอยู่ตรงหน้า ผู้เยาว์จะกล้า ทำให้ท่านผิดหวังได้อย่างไร"

ขาดคำเยี่ยงหงอวิกก็ตะลุมพืนก่อนหินที่ขวางมือขวางเท้าอยู่ตรงหน้า อย่างบ้าคลั่ง นางไม่เข้าใจวิชาค่ายกล มิรู้ว่าจะค้นหาเส้นทางเดินที่ ถูกต้องได้อย่างไร เช่นนั้นก็กำจัดก้อนหินที่ขวางทางเหล่านี้ให้หมดถะ 'ไม่แน่ว่ววิธีนี้อาจจะรุกรายทางให้ตัวนางฝ่าไปได้ นางไม่รู้จะทำแบบนี้ผิด

หรือถูก แต่ในเมื่อได้เห็นเจตนากรรมกระบี่ของคนรุ่นก่อนปรากฏอยู่
ตรงหน้า ที่นางนิกได้จึงมีเพียงวิธีนี้เท่านั้น

น้ำพันร้อยหมู่ในทะเลสาบดำหิมแห่งซอด เหลือเพียงก้อนหิน
ก้อนกรวด เมื่อเทียบกับหุบเขาเขียวขจีที่รายล้อม ยิ่งดูรกร้างเงียบเหงา
จนเข้าขั้นวังเวง

ถึงยืนอยู่ริมทะเลสาบ มองไปยังกองหินจำนวนมากมาyard้านล่าง
เงียบไปครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"ปีนั้น หลังจากคนผู้นั้นมาถึง ไม่ว่าเรื่องใดก็เปลี่ยนไป กระทั่ง
ค่ายกลทรมานจิตก็ไม่เหมือนเดิม"

ถึงเสี่ยวถึงยืนอยู่ข้างพี่ชาย พอได้ยินเสียงคล้ายโลหะกับหิน
ปะทะกันแล้วเข้ามาไม่หยุดก็แลบลิ้นกล่าวอย่างสยดสยองว่า

"นางปีศาจนั้นช่างฝันเพื่อนจริงๆ"

ถึงกล่าวว่า

"คนทั้งแผ่นดินเรียกพวกเรว่ามาร บอกว่าพวกเราเสียสติ ดังนั้น
ผู้ที่คิดจะบุกเข้าดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายหิมเราก็ล้วนแล้วแต่เป็น
พวกขาดสติทั้งสิ้น ตอนคนผู้นั้นบุกเข้าสำนักเราก็สติฝันเพื่อนแบบนี้
เช่นกัน"

นี่เป็นครั้งแรกที่ถึงเสี่ยวถึงมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายตัวเอง
นางจึงเขย่าแขนพี่ชาย กล่าวอย่างเป็นกังวล

"พี่ จะปล่อยให้พวกมันเข้าไปจริงๆ หรือ"

"ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายหิมเราเข้าได้แต่ก็ไม่แน่ว่าจะออกมา
ได้ เพื่อคัมภีร์สวรรค์ที่สูญหายไปตั้งนานแล้ว คนพวกนี้ดูเหมือนจะ
ไม่สนใจแม้กระทั่งความตาย"

เมื่อคิดถึงว่าตอนนี้หนึ่งเซี่ยน่าจะเข้าประตูของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว คิ้วที่หนาตรงเหมือนแท่งเหล็กของถังก็ขมวดมุ่น พิมพ์ขึ้นมาว่า

"เจ้าคอยมองมาอยู่ตลอดเวลาใช่หรือไม่ เจ้ามั่นใจว่าสามารถเข้าดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปช่วยมันอย่างนั้นสิ หรือ...เมื่อสิบสี่ปีที่แล้วเจ้าอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของร่องต้นจริง?"

ถังเสี่ยวถึงถอดหางสัตว์ที่ใช้พันคอออก เผยให้เห็นใบหน้าแดงแปลงปลั่ง ปากถามว่า

"พี่ คัมภีร์สวรรค์อยู่ในนั้นจริงๆ หรือ"

ถังสายหน้า

"ไม่รู้"

ถังเสี่ยวถึงถามอย่างงุนงง

"แล้วเหตุไฉนเหล่าพรตเฒ่าของอาศรมเทพจึงส่งคนมาที่นี่เล่า"

ถังตอบ

"ชาวที่ส่งมาจากจงหยวนบอกว่าหลังจากต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้ากลับจากแดนใต้ก็ได้ประกาศว่าดินแดนศักดิ์สิทธิ์จะถูกเปิดออกโดยเจตนารมณ์แห่งฟ้า คัมภีร์สวรรค์จะปรากฏให้เห็น"

ถังเสี่ยวถึงเกาศีระชะตาม

"แต่พี่บอกเองไม่ใช่หรือ หลังจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ถูกถล่มจนกลายเป็นซากปรักหักพัง ข้างในก็ไม่เหลืออะไร แล้วพรตเฒ่าโองการฟ้าอะไรนั่นอาศัยอะไรมาพูดว่าคัมภีร์สวรรค์อยู่ที่นี้"

ถังตอบ

"จำวบัลลังก์ทั้งสามของอาศรมเทพต่างก็มีสัมผัสรับรู้ที่ล้ำเลิศเหนือผู้ฝึกฉานทั่วไป ต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าไม่เพียงสัมผัสรับรู้ได้ถึงเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน ตามที่เล่าลือกันยังบอกว่ามีมีความสามารถ

ในการพยากรณ์อีกด้วย ดังนั้นคำพูดของมันเป็นใครบ้างที่ไม่เชื่อ"

ถึงเสียถึงจุๆ ก็นึกถึงนักพรตที่เอนลำนําเพลงบนหน้าผา มิทราบ
ว่าทำไมในใจจึงบังเกิดความกลัวขึ้นเล็กน้อย ตามอย่างหัวน้ใจว่า

"ที่ว่านักพรตนั้นจะมาแย่งชิงคัมภีร์สวรรค์ด้วยหรือไม่"

ถึงสายหน้า

"ไม่มีทาง เพราะในใจมันมีคนผู้หนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคัมภีร์สวรรค์"

ณ บริเวณทางเหนือสุดของโลก ยิ่งเวลาผันผ่าน กลางคืนก็ยิ่ง
ยาวนานและหนาวเหน็บขึ้นเรื่อยๆ ภายในเทือกเขาที่ถูกเห่าเทียน
ทอดทิ้ง หุบเขาเขียวที่สูญหายไปนานปรากฏขึ้นอีกครั้งตามเจตนารมณ์
แห่งฟ้า ทะเลสาบดำหมิงน้ำแห้งขอด ค่ายกลทรมานจิตซับซ้อนเคลื่อนไหว
อีกครั้ง เหนียวนําให้ลมหายใจแห่งฟ้าดินพุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า สําแดง
เป็นอนุภาพอันยิ่งใหญ่ที่น่าสะท้านใจ

แรงกระเพื่อมของลมหายใจแห่งฟ้าดินที่เกิดจากการที่ประตุ
สำนักพรตมารเปิด แม้จะหายไปในระยะเวลานั้นสั้น แต่ก็ยังสะท้าน
สะเทือนไปทั่วภูเขาหิมะอันกว้างใหญ่ และสะท้อนสะท้านไปไกลถึง
นอกเขตทิวเขาอันยาวเหยียด

บนทุ่งร้างนอกเขตเขาเทียนซี ซากศพของบรรดาสัตว์ป่าที่นอนแข็ง
ตายอยู่ท่ามกลางพื้นดินดำตดกับหิมะขาวมิให้เห็นเป็นระยะ ลมหนาวเย็น
ดุจใบมีดโหมกระหน่ำตีใส่กระโຈมของพวกคนเถื่อนเสียงดังพีบพีบ

ในดินแดนที่มีแต่สี่ทิมเทาปรากฏร่างของเยี่ยชู่เคลื่อนไหวอยู่
เงิบๆ ชุดนักพรตบนร่างเรียบสนิทไม่พลัวไหว รวากับเป็นหน้าผาที่
เรียบลื่น ไม่ได้รับผลจากแรงลมอันบ้าคลั่งแม้แต่น้อย แต่ละกะก้าวที่
เหยียบลงพาร่างมันไปได้ไกลถึงสิบกว่าจั้ง แต่บนพื้นหิมะกลับไร้รอยเท้า

มองเผินๆ จึงคล้ายเหาะเหินเดินอากาศได้ตั้งเทพเซียน

ตอนที่แรงกระเพื่อมของลมหายใจแห่งฟ้าดินถ่ายทอดมาถึง มันเพียงหยุดเท้าลง แคะหันกลับไปมองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ไม่คิดจะเดินย้อนกลับไปดู

ในฐานะศิษย์สัตถุจรทั่วปฐพีของอารามจื่อโส่ว เยี่ยชู่ยอมรู้เนื้อหาในโองการที่ตำเลือนกวนหน่วยโองการฟ้าประกาศก่อนผู้ใด อันที่จริงมันยังรู้ก่อนตำเลือนกวนหน่วยโองการฟ้าด้วยซ้ำว่าคัมภีร์สวรรค์เล่มแสงสว่างจะปรากฏขึ้นอีกครั้งในทุ่งร้าง

มีเพียงผู้ฝึกฝนที่ฝึกถึงระดับมองความเป็นตายได้ทะลุเช่นมันเท่านั้นจึงจะสามารถเพิกเฉยต่อสิ่งของนอกกาย ไม่ปล่อยให้สิ่งใดมาผูกมัดจิตใจ แม้สิ่งนั้นจะเป็นคัมภีร์สวรรค์ก็ตาม

อีกอย่างมันกับถึงพันกันเรื่องหนึ่งเขวียกับหลงซึ่งว่าใครจะฝ่าด่านได้ก่อนกัน ในเมื่อแพ้แล้วก็ต้องยอมรับ มันจะไม่ยอมให้สิ่งนี้กลายเป็นเงามืดในจิตใจอย่างเด็ดขาด

เหตุที่มันมาที่ทุ่งร้างไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับการที่คัมภีร์สวรรค์จะปรากฏ และไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ กับการที่ประตูทางเข้าสำนักพรรคมารจะเปิด

มันอาศัยอยู่ในอารามมาตั้งแต่เล็ก หลังจากรู้ความอ่านออกเขียนได้ สิ่งแรกที่อ่านก็คือคัมภีร์สวรรค์หกเล่ม มันจึงมองโลกด้วยสายตาขีดขามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ชาวฮวงอพยพลงใต้อาจจะเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนทั้งแผ่นดิน แต่ก็ยังมีอาจดิ่งดูตความสนใจจากมันได้ แม้แต่กระฟีก๊ว๊น ประตูสำนักพรรคมารเปิดอีกครั้งยังนำเสนอใจอยู่บ้าง แต่พรรคมารเสื่อมโทรมไปนานแล้ว ไม่อาจกลับมาสร้างเภทภัยให้ใครได้อีก

ในโลกนี้ คนหรือสิ่งที่มีคุณสมบัติพอให้มันเดินทางออกจาก
อารามจื่อโล่วมีอยู่น้อยยิ่งกว่าน้อย

แต่ผู้ที่ยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของร่องตื้นเมื่อสิบสี่ปีก่อนย่อมมีคุณสมบัติ
พออย่างแน่นอน

เยี่ยชู่อยากพบคนผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง นี่เป็นความปรารถนาที่มีอยู่
ในใจมานานแล้ว เพียงแต่ที่ผ่านมากคนผู้นั้นมักจะหมกตัวอยู่แต่บนเขา
แม้แต่คนตระหนงถือดีและมีความสามารถอย่างมันก็ยังไม่เคยมีปัญญาเข้าใกล้

ทว่าในที่สุดปีนี้คนผู้นั้นก็ลงจากเขาและเดินทางมายังทุ่งร้าง

มันรู้ว่าขณะนี้อีกฝ่ายอยู่ที่ใด แต่รู้ว่ามันจะต้องได้พบอย่างแน่นอน

เป็นเพราะลักษณะพิเศษของคนบนเขาภูคนั้น ทำให้เกิดความ
เป็นไปได้

เมื่อหนึ่งเชวี่ยประสบกับอันตรายอย่างแท้จริง คนผู้นั้นจะต้องมา
อยู่ที่ข้างกายอย่างแน่นอน ดังนั้นสิ่งที่มันต้องทำมีอยู่เพียงอย่างเดียว
นั่นคือรอ รอให้หนึ่งเชวี่ยประสบกับอันตรายอย่างแท้จริงเสียก่อน

เพียงแต่ตอนนี้หนึ่งเชวี่ยกำลังจะเข้าประตูสำนักพรรคมาร แล้ว
เหตุไฉนเยี่ยชู่จึงเดินทางออกจากบริเวณที่ตั้งของสำนักพรรคมารไป
ทางใต้เล่า

เชิงเขาทางทิศใต้ของเขาเทียนซีมีทะเลสาบอยู่แห่งหนึ่งชื่อว่า
ทะเลสาบฮูหลัน ที่นี้ถูกพวกคนเถื่อนในดินแดนแห่งทุ่งหญ้าก่อกองให้
เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ขณะนี้น้ำในทะเลสาบเริ่มจับตัวเป็นชั้นน้ำแข็ง
บางๆ พวกคนเถื่อนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้มาหลายชั่วอายุคนกำลัง
ฉวยโอกาสที่น้ำยังไม่จับตัวแข็งจนหมดลงงมเก็บพีชน้ำชนิดหนึ่ง

ที่ได้มีคนเถื่อนอาศัยอยู่ ที่นั่นก็มักจะมีขบวนพ่อค้าชาวจวงหยวน

ไปปรากฏ เพียงแต่ตอนนี้อยู่ในช่วงหนาวจัดของปี อีกทั้งศึกสงครามระหว่างชนเผ่าอนารยะกับกองทัพร่วมจงหยวนก็เพิ่งจะยุติ การที่มีขบวนพ่อค้ามาป้วนเปียนอยู่แถวริมทะเลสาบจึงนับว่าเป็นเรื่องแปลกมากเรื่องหนึ่ง

แต่ก็เป็นเพราะพ่อค้าเหล่านี้ใช้จ่ายมือเดิบ ช້ายังยอมจ่ายเงินค่ามัดจำหนังสือตราของปลายคิมหันต์ปีหน้า ดังนั้นหัวหน้าเผ่าจึงยอมรับพวกมันไว้ ทั้งยังแบ่งที่ตั้งค่ายพักแรมให้ด้วย

คนในขบวนพ่อค้ากำลังก่อไฟหุงข้าว หลายสิบคนถือโอกาสที่ท้องฟ้ามีแดดแจ่มใสนั่งล้อมรอบกองไฟ ไม่หลบเข้ากระโจมหนีความหนาวเย็น สังเกตจากการเคลื่อนไหวของคนเหล่านี้ ดูเหมือนพวกมันจะทำตามคำสั่งของพ่อค้าคนหนึ่ง

พ่อค้าคนนี้รูปร่างค่อนข้างเจ้าเนื้อ มันกำลังนั่งทะซาแพะมันยองประเดี่ยวประด่าวเป็นต้องบ่นออกมาสักหลายคำ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจในการต้อนรับขับสู้ของพวกคนเถื่อนเป็นอย่างยิ่ง ชายวัยกลางคนร่างกำยำสูงใหญ่สวมหมวกขนสัตว์ที่ยืนอยู่ด้านข้าง ซึ่งคาดว่าจะเป็นคนคุมขบวนหรือไม่กี่ผู้คุ้มกัน พยายามเอ่ยเตือนเบาๆ อยู่หลายครั้ง แต่กลับถูกตวาดสั่งสอนไปยกใหญ่

ทันใดนั้นท้องฟ้าที่สดใสไร้บุยุเมฆพลันปรากฏริ้วเมฆสีขาวจำนวนมากมาย ค่อยๆ ฉายเงาพิสดารฟ้าดูทึบลงเล็กน้อย มองไม่เห็นกระซางซาตจนเห็นแผ่นรองสีขาวยาวที่ด้านหลัง

พวกคนเถื่อนและคนในขบวนพ่อค้าต่างก็สังเกตเห็นปรากฏการณ์แปลกประหลาดบนท้องฟ้าพร้อมๆ กัน จึงพากันแหงนหน้ามองด้วยความประหลาดใจ

หัวหน้าพ่อค้าเห็นเช่นนั้นก็ยังไม่วายบ่นต่อ แต่ผู้คุ้มกันซึ่งเป็นบุรุษ

วัยกลางคนกลับหรีตามองริ้วเมฆบนท้องฟ้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ไม่สนใจ คำสบทของมันแม้แต่น้อย

มีทราบว่าทำไม พอเห็นสีหน้าเคร่งขรึมของบุรุษวัยกลางคน หัวหน้าพ้อคำถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ไม่กล้าก่นด่าเสียงดังอีก รีบก้มหน้า ซ่อนแววหวาดหวั่นยำเกรงในดวงตา

ชายวัยกลางคนแหงนมองท้องฟ้าเงียบๆ สัมผัสรับรู้ถึงแรง กระเพื่อมของลมหายใจแห่งฟ้าดินที่แผ่ฟุ้งมาจากเทือกเขาซึ่งอยู่ห่างไกล ไปทางทิศเหนือ โบหน้าใต้เงาหมวกขนสัตว์ดูซับซ้อนแฝงไว้ด้วยอารมณ์ หลากหลาย มีทั้งรำลึกถึง อบอุ่นอ่อนโยน และคับแค้นเสียใจละเคล้ำ กันไป

สุดท้ายมันก็พูดออกมาสั้นๆ สามคำ
"ประตูเปิดแล้ว"

หนึ่งเขวียแบกไม้ชั้นชั้นที่อ่อนระโหยโรยแรงเต็มที่ไว้บนหลังเดิน วนไปวนมาอยู่ในดงหินอย่างยากลำบาก จนในที่สุดก็มาถึงใจกลาง ทะเลสาบ ที่มีประตูลักษณะใหญ่โตมโหฬารบานหนึ่ง ยามแหงนมอง คอตั้งปากกลับให้ความรู้สึกคล้ายภูเขาลูกย่อมๆ หนึ่งลูก

เมืองฉางอันที่เข้มแข็งเกรียงไกรเป็นอันดับหนึ่งในปฐพีก็ยังไม่ มีประตูที่ใหญ่อลังการขนาดนี้

หนึ่งเขวียคิดไม่ถึงว่าจะสามารถหาสำนักพรรคมารเจอได้อย่าง ง่ายดายถึงเพียงนี้ จึงไม่เชื่อสายตาตัวเองไปชั่วขณะ มันไม่เข้าใจว่า เพราะเหตุใดประตูยักษ์บานนี้จึงซ่อนตัวอยู่ในทะเลสาบดำหมิงได้ อีกอย่างตอนเดินอยู่ในค่ายกลทรมานจิต ใจนจึงมองไม่เห็น

ขณะเดินผ่านกองหินน้อยใหญ่กับเจตนารมณค้ายกลที่เต็มไปด้วย

เหลียมคมมนั้น มันมองไม่เห็นแม่เงาของประตู แต่พอเดินพ้นออกมาได้ ประตูศิลาบานนี้ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าทันที ราวกับจะยอมให้คนที่ถูกเลือก มองเห็นได้เท่านั้น

ที่น่าแปลกคือการเปิดประตูยังง่ายกว่าการค้นหาเสียอีก ไม่จำเป็นต้องท่องคาถา ไม่จำเป็นต้องเปิดกลไกที่สลักรับซ่อนนำหวาดเสียว หนึ่งเขวียใช้มือขวาผลักเพียงเบาๆ บานประตูก็ลั่นเคียดก่อนเปิดออก อย่างช้าๆ ละอองฝุ่นที่สะสมมานานปีพุ่งออกมาปะทะหน้าในพริบตา

หนึ่งเขวียแหงนหน้ามองยอดเขาหิมะที่ตั้งตระหง่านอยู่หลังประตู ซึ่งดูเหมือนจะสูงใหญ่กว่าที่เห็นเมื่อหลายวันก่อน จากนั้นค่อยสบสายตา แดกตื่นของโมชันชันตรงบ่าวบหนึ่ง ก่อนยกเท้าก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป

ใหญ่โตมโหฬาร โอ้อ่านาเกรงขาม ศักดิ์สิทธิ์น่าเคารพ...ความรู้สึกของมันเป็นยามนี้คือตัวเองช่างต่ำต้อยด้อยค่าเสียนี้กระไร นี่คงเป็นเหตุผลว่าทำไมเหยี่ยวจึงมักบินเฉียงเฉียงฉางอันอันกว้างใหญ่หมีมา หรือทำไมวิหารอารามของอาศรมเทพจึงสร้างอย่างใหญ่โตบนเขาเถาซานจนสามารถมองสรรพสิ่งทั้งหลายจากเบื้องสูงได้

หลังจากเข้าประตูศิลาและเดินขึ้นบันไดหินยาวเหยียดอีกไม่รู้ว่ กี่หมื่นชั้น ในที่สุดพวกมันก็มาถึงสำนักของพรรคมาร ความรู้สึกที่ว่าก็เข้าครอบงำความคิดของหนึ่งเขวียกับโมชันชันอีกครั้ง

เพราะสิ่งปลูกสร้างตรงหน้าพวกมันใหญ่โตเกินกว่าสิ่งปลูกสร้างใดๆ ที่เคยได้เห็นมาในชีวิตนี้

สำนักพรรคมารตั้งอยู่กลางเขาหิมะ หรือจะพูดให้ชัดเจนลงไปก็คือ ตั้งอยู่ในห้องของภูเขหิมะที่มียอดสูงทะลุเมฆซึ่งถูกคว้านเจาะเป็นที่ โลงกว้างกินอาณาบริเวณสุดลูกหูลูกตา

ความยิ่งใหญ่สุดจะพรรณนามาเป็นถ้อยโวหารบันดาลให้คนเรา

บังเกิดความรู้สึกว่าสถานที่เียงนี้สมควรจะปรากฏให้เห็นแต่ในความฝัน เป็นโลกที่มีเพียงเ้าเทียบเท่านั้นที่จะสามารถเนรมิตขึ้นมาได้

แสงสว่างซึ่งมีทราบแหล่งที่มาเผยให้เห็นแผ่นหินขนาดยักษ์ จำนวนมากมายนับไม่ถ้วนซึ่งมีปลายด้านหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผนังผา ส่วนปลายอีกด้านยื่นยาวทอดขวางไปในอากาศเหมือนคาน รอยตัด และรอยสกัดด้วยขวานคูประณีตและคมชัดยิ่ง แผ่นหินมีขนาดใหญ่ และหนา สามารถรองรับรถม้าวิ่งขนานกันได้ทีเดียวสี่คัน

สายตาของหญิงเขวียกับไม้ชั้นชั้นมองไล่ไปตามแผ่นหินที่ยื่นยาว ไปข้างหน้า พยายามมองหาปลายอีกด้านแต่ก็ไม่พบ ต้องทอดสายตา มองเป็นมุกกว้างจึงพบว่าแผ่นหินเหล่านี้เรียงตัวกันในลักษณะเป็น โยแมงมุม!

ส่วนปลายของแผ่นหินแต่ละแผ่นยื่นไปจรดรวมกันที่จุดศูนย์กลาง ทำให้บริเวณนั้นกลายเป็นลานหินเรียบโล่ง มองไกลๆ สามารถเห็นวิหาร หลังหนึ่งตั้งอยู่ วิหารหลังนั้นสมควรมีขนาดใหญ่โตโอฬารยิ่ง แต่เมื่อ มองจากจุดนี้ซึ่งเป็นผนังผากลับดูเล็กกระจิดเหมือนงานแกะสลักบน เมล็ดข้าวสาร ร่างกายของหญิงเขวียกับไม้ชั้นชั้นเหมือนไม่ได้ดำรงอยู่ ในโลก อดีก็เป็นที่แค้เศษธุลีที่เกาะติดอยู่บนผนังผาเท่านั้น!

พวกมันสบตากันด้วยความแตกตื่นอีกครั้ง

เมื่อเผชิญหน้ากับสถานที่ที่น่าเหลือเชื่อเียงนี้ ยากที่ผู้คนจะ ไม่บังเกิดความยำเกรงจนอยากคุกเข่าลงกราบกรานน้ำตาเต็มหน้า เพราะตระหนักถึงความต่ำต้อยไร้ค่าของตัวเอง

เมื่ออยู่เบื้องหน้าโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลเียงนี้ มนุษย์จึงเป็นได้ แค่มดปลวก

ทว่าสิ่งที่ทำให้หญิงเขวียต้องแตกตื่นอย่างแท้จริงกลับเป็นความจริง

ที่ว่าภูเขาหิมะสูงตระหง่านซึ่งควรมีเพียงเฮาเทียนเท่านั้นที่จะสามารถ
เจาะคว้านได้ตั้งใจ เมื่อหนึ่งพันปีก่อนกลับถูกเจาะคว้านโดยมนุษย์ที่
ตัวเล็กกระจิริดเหมือนมด!

ตัวอย่าง

บทที่ 2

หลวงจีนเหี้ยวแห่งกลางเนินเขาโครงกระดุก

ผ่านไปเนิ่นนาน หนึ่งเซวี่ยจึงค่อยตื่นขึ้นจากภาวะตตะลึง ในใจ ยามนี้เต็มไปด้วยความรู้สึกลากหลาย

ภูเขาหลังสถานศึกษาเป็นสถานที่ที่เป็นปริศนาเช่นกัน แต่กลับให้ความรู้สึกอบอุ่นและสนิทชิดใกล้แก่คนเรา แตกต่างกับสถานที่นี้ที่ทำให้จิตใจหดหู่อ้างว้าง น่าจะเป็นดั่งที่ไม่ซ้นซ้นเคยพูดเอาไว้ ภูเขาหลังสถานศึกษานั้นเชื่อมแดนโลกิยะกับโลกุตระเข้าไว้ด้วยกัน ในขณะที่สำนักพรกรรมารกลับปลีกตัวอยู่แต่ในแดนโลกิยะอย่างสันโดษ ไม่สนใจเรื่องราวภายนอก

เพราะถูกหิมะบนเขาเทียนซีฝิงกลบร่องรอยมานานปี ที่นี่จึงเหลือแต่เพียงความรกร้างหนาวเหน็บ ทอดสายตามองไปทางใดก็มีแต่ความเว้งว่าง เมื่อนึกถึงว่าในอดีตกาลที่พรกรรมารยังเฟื่องฟู คงมีสานุศิษย์จำนวนมากมายามาคุกเข่ากราบกรานอยู่บนลานหินนี้ ในใจของหนึ่งเซวี่ยก็อดสะทกสะทอนขึ้นมามิได้

สามารถเจาะคว้านใจกลางภูเขาออกมาได้ทั้งลูก ความสามารถ

ในการขนส่งเคลื่อนย้ายของชาวฮวงเมื่อพันปีก่อนนับว่ายากเกินกว่าที่จะจินตนาการได้ หนึ่งในเรื่องขบถที่ถึงว่าด้าถังเป็นผู้ขับไล่ชาวฮวงที่เก่งกาจมากสติปัญญาเหล่านี้ออกจากทุ่งร้างไปยังดินแดนเหนือสุดอันหนาวเหน็บ ความภาคภูมิใจอย่างรุนแรงก็แผ่พุ่งขึ้นมาทันที

สมอมั่นยังขบคิดไม่หยุดขณะพวยงไม่ขึ้นชั้นดินไปตามแผ่นหินขนาดมหึมา พรรคमारไม่ได้รับอนุญาตให้ดำรงอยู่ในโลกนี้ เป็นเพราะวิธีการฝึกฝนที่ฝืนรับฟ้าดินไว้ในร่างกายถูกมองว่าเป็นการไม่เคารพต่อเจ้าเทียน ดังนั้นการที่ด้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างผู้ก่อตั้งพรรคमारสั่งให้ชาวฮวงขุดคว้านเทือกเขาเทียนซี ไม่น่าจะอาจเป็นเพราะต้องการใช้เรื่องนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่ามนุษย์ก็มีความสามารถไม่แพ้เจ้าเทียนไม่จำเป็นต้องลงให้เจ้าเทียนกระมัง

ในโลกที่สว่างไสวไปด้วยแสงเจิดจรัสของเจ้าเทียน วิธีการเช่นนี้แสดงออกถึงความไม่เคารพอย่างถึงที่สุด นับว่าพระนางถือดีและอหังการอย่างแท้จริง มิน่าเล่าร่างกายหิมิงจึงถูกเรียกขานว่าพรรคमार

แผ่นหินขนาดใหญ่เชื่อมต่อยังใยพื้นที่ในช่องว่าง สุดท้ายไปผนวกรวมกันเป็นลานหินราบเรียบบริเวณใจกลางภูเขา เหมือนใยแมงมุมที่แขวนลอยอยู่กลางอากาศ แผ่นหินทั้งใหญ่และหนา ดูแล้วหากเอารถม้าขึ้นมาวิ่งขนานกันที่เดียวสี่คันจริงๆ ก็คงไม่สะเทือน ตามพื้นมีร่องรอยการถูกกระแทกและยังมีเศษหินที่แตกหักขนาดเล็กบ้างใหญ่บ้างกองอยู่ คิดว่าคงเป็นหินที่ตกลงมาจากเพดานถ้ำ ที่สำคัญคือแผ่นหินเหล่านี้กลับยังไรรอยแตกกร้าว นับว่าเป็นสิ่งปลูกสร้างที่แข็งแกร่งมั่นคงจริงๆ

ทว่าถึงอย่างไรก็ทอดตัวอยู่กลางอากาศ เมื่อลมภูเขาพัดผ่านช่องว่างระหว่างแผ่นหินจึงบังเกิดเสียงดังหวีดหวิวขึ้น ให้ความรู้สึกน่าหวาดเสียวไม่น้อย หนึ่งในเรื่องที่กำลังมองความเว้งว่างเปล่า

ที่อยู่รอบกาย ขณะฟังเสียงลมผ่านข้างหูก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาแข็งอยู่บ้าง คิด
ในใจว่าหากพลัดตกลงไป คงใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าร่างจะตั้งละลือ
ตกถึงพื้น

ระยะทางจากผนังมาไปยังจุดศูนย์กลางยาวไกลยิ่ง ทั้งสองเดินอยู่
นานก็ยังไปได้ไม่ถึงหนึ่งในสาม แต่วิหารที่ตั้งอยู่กลางลานเริ่มขยายใหญ่
ขึ้นในสายตา นำพาให้ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในความเล็กกระจิด
ไร้ความสำคัญของตัวเองและความหวาดกลัวค่อยๆ จางหายไป

ฝ่าเท้าของหญิงเชรียกับไม้ชั้นชั้นเร็วขึ้นมากเมื่อเทียบกับในตอนแรก
หญิงเชรียเริ่มแบ่งสมาธิไปมองรอบตัว สังเกตเห็นว่าพื้นหินใต้ฝ่าเท้ามี
ลายเส้นอยู่เต็มไปหมด ลายเส้นเหล่านี้เป็นที่จริงเป็นร่องสลักที่แกะลึก
เข้าไปในเนื้อหิน เศษหินก้อนเล็กก้อนน้อยในร่องเดี่ยวๆ ก็ถูกกระแสม
พัดคลั่งไปมาสักที่หนึ่ง

หญิงเชรียอาศัยแสงจากด้านบนเพ่งมองอย่างจริงจัง พบว่าลายเส้น
เหล่านี้ต่างไปรวมตัวกันอยู่ที่จุดจุดหนึ่งแล้วประกอบกันขึ้นเป็นลวดลาย
เรียบง่าย ดูหยาบแต่มีพลัง คล้ายภาพวาดตามผนังถ้ำในยุคดึกดำบรรพ์
คาดว่ามันจะใช้อาวุธประเภทดาบหรือขวานสลักออกมา

ขณะที่เดินไปเรื่อยๆ ภาพตามแผ่นหินก็ค่อยๆ ทอยยปรากฏ
สู่สายตาภาพแล้วภาพเล่า

ภาพแรกเป็นภาพน้ำป่าไหลท่วม

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งรอบเอวพันไว้ด้วยเครื่องนุ่งห่มที่คล้ายถักมา
จากฟางแห้ง ในมือถือเครื่องมือขุดดินที่หัวด้านหนึ่งเหมือนจอบ อีกด้าน
หนึ่งเป็นปลายแหลม ยืนอยู่บนกำแพงดินข้างทางน้ำที่กำลังโหมซัด
ทุกอย่างที่ขวางหน้าพลางแหงนหน้าก่นด่าท้องฟ้าอย่างเดือดดาลที่
ส่งสายฝนเม็ดหนาลงมาอย่างไร้ความปราณี

ภาพที่สองเป็นภาพไฟปากำลังเผาไหม้ภูเขาทั้งลูก

สตรีหลายคนสวมกระโปรงสั้นที่ทอจากผ้าเนื้อหยาบ ในมือถือ
ถึงน้ำ ยืนร้องไห้อยู่ข้างป่าไผ่ มองนาข้าวที่กำลังถูกไฟไหม้อย่างทุกข์ใจ

ภาพที่สามเป็นภาพหิมะพร่างพรอมลงมาเม็ดฟ้ามัวดิน

ชาวนาหลายคนพันร่างด้วยหนังสัตว์ กำลังใช้เครื่องมือสารพัด
อย่างซ่อมแซมบ้านเรือนอย่างตั้งอกตั้งใจโดยไม่สนใจหิมะที่ตกใส่ศีรษะ
แม้แต่่น้อย

ภาพที่สี่เป็นภาพแผ่นดินไหว

จุดสีดำนับพันหมื่นที่ไม่มีหน้าตาเป็นอยู่กลางไร่นาที่มีแต่รอยแยก
คล้ายกำลังฝังศพผู้ตายและก็คล้ายกำลังช่วยผู้ที่ยังรอดชีวิต พวกมัน
ไม่ตะโกนด่าทอด้วยโทสะ ไม่ร้องไห้ตื้ออกซกหัว แต่ก้มหน้าใช้ชีวิตของ
ตัวเองต่อไป

เนื้อหาในแต่ละภาพล้วนเป็นความพิโรธที่เฝ้าเทียนมีต่อมนุษย์
และยังแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานและการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด
ของมนุษย์

ภาพบนแผ่นดินยังคงมีต่อไปเรื่อยๆ พอมนุษย์คิดค้นเครื่องมือ
เครื่องใช้ได้แล้ว เริ่มมีความเข้าใจในธรรมชาติมากพอ เวลาต้อง
เผชิญหน้ากับภัยธรรมชาติจึงเปลี่ยนเป็นสงบเยือกเย็นขึ้น บางทีในใจ
พวกมันอาจจะยังเศร้าโศกเสียใจและโกรธแค้น แต่ไม่ว่าอย่างไรพวกมัน
ก็ยังคงมีชีวิตอยู่รอดต่อไป ทั้งยังอยู่รอดมาได้จนถึงทุกวันนี้

สีหน้าของหญิงเซียวกับโมชันชั้นขณะเดินดูภาพเครื่องขีมิขึ้นเรื่อยๆ
แม้พวกมันจะไม่เข้าใจหรือไม่แน่ใจในสิ่งที่คนพรอคมารต้องการจะบอก
ผ่านภาพทั้งหมดนี้ แต่ในฐานะที่เป็นมนุษย์ก็คล้ายจะพอเห็นอะไรได้
บางอย่าง

สุดท้ายเดินทาง ภาพสุดท้ายที่ปรากฏให้เห็นเรียงรายธรรมดาอย่างยิ่ง ลายเส้นมีน้อยกว่าภาพก่อนๆ ด้านล่างสุดคือเส้นตรงสามเส้นที่ลากเชื่อมช่องเล็กๆ จำนวนมากมายเอาไว้ อาจเป็นการแสดงถึงมนุษย์ที่ดำรงชีวิตออกนอกกรอบกรอบดินแดนในโลกรอบครองดินแดนในโลก เพราะช่องเล็กๆ เหล่านั้นคล้ายสองมือของมนุษย์ที่ยกชูขึ้นสูงยามโห่ร้องเฉลิมฉลองด้วยความยินดี เห็นเส้นสามเส้นเป็นรอยสลักลึกที่ประกอบขึ้นเป็นรูปวงกลมรูปหนึ่งกับรูปครึ่งวงกลมอีกรูปหนึ่ง

ไม่ขึ้นชั้นขมวดคิ้วจนเป็นปมขณะพยายามขบคิดว่ามีปริศนาใดซ่อนเร้นอยู่ในภาพเหล่านี้บ้างหรือไม่ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีเงื่อนงำแม้แต่น้อย

หนึ่งเขย็วจ้องภาพสุดท้ายตาเขม็ง มือที่พยุงไม่ขึ้นชั้นสั้นเล็กน้อย เนื้อตัวเย็นเฉียบ คล้ายคาดเดาอะไรออก แต่ก็รู้สึกว่าการคาดเดาของตัวเองออกจะเหลวไหลเพื่อเจ้อเกินไป

น่าเสียดายที่ยามนี้มันอยู่ในสำนักพรกรรมารที่ถูกทิ้งร้าง ไม่มีเวลาเอาสมองมาคิดถึงเรื่องเกี่ยวกับศิลปะลัทธิสัตว์ป่า* สัญลักษณ์นิยม** หรือศิลปะเหนือจริง*** และต่อให้มันอยากคิด ภาพที่เห็นเมื่อเดินมาถึงด้านหน้าของวิหารหลังนั้นก็ทำให้มันต้องตกตะลึง มีอาจคิดถึงเรื่องอื่น

* ลัทธิสัตว์ป่า หรือลัทธิฟิววิสม์ (Fauvism) มาจากภาษาฝรั่งเศส Les Fauves แปลว่าสัตว์ป่า เป็นลัทธิแนวจิตรกรรมที่เริ่มขึ้นและนิยมในสมัย ค.ศ. 1900–1910 เน้นการใช้รูปทรงอิสระ สร้างสรรค์ผลงานตามสัญชาตญาณแห่งการแสดงออกอย่างเต็มที่ และใช้สีสดตัดกันอย่างรุนแรงเพื่อสื่อความหมายทางอารมณ์

** ลัทธิสัญลักษณ์นิยม หรือซิมโบลิสม์ (Symbolism) เป็นรูปแบบของบทประพันธ์และงานศิลปะแขนงอื่นๆ ที่ใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย นำเสนอในลักษณะแฝงนัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบอกเล่าหรืออธิบายสิ่งที่ไม่อาจบอกหรือไม่ต้องการบอกตรงๆ นิยมแพร่หลายในช่วงปลายศตวรรษที่ 19

*** ศิลปะเหนือจริง มาจากแนวคิดของลัทธิเหนือจริงหรือเซอร์เรียลลิสม์ (Surrealism) ที่ถ่ายทอดเรื่องราวเหนือธรรมชาติ ความเพ้อฝัน และจินตนาการภายในจิตใต้สำนึกผ่านงานเขียนและทัศนศิลป์อย่างอิสระ ปราศจากการควบคุมของเหตุผล โดยศิลปินที่มีชื่อเสียงในแนวนี้ได้แก่ซัลวาดอร์ ดาลี ซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของแนวคิดของลัทธินี้

ได้อีก

แผ่นหินจำนวนมากมายับไม่ถ้วนยื่นออกมาจากผนังผามารวมศูนย์
อยู่ที่นี้ ก่อเกิดเป็นลานหินราบเรียบผืนหนึ่งลอยแขวนอยู่กลางอากาศ
ลมภูเขาพัดพาละอองฝุ่นบนวิหารให้ลอยฟุ้งแล้วตกลง

หนึ่งเขี่ยค้อยๆ ไล่สายตามองตามละอองฝุ่นที่ตกลงมา จาก
ชายคาวิหารลงมาที่พื้น และแล้วโครงกระดูกจำนวนมากมาที่กองสุม
ราวกับเนินเขาลูกย่อมๆ ก็ปรากฏขึ้นที่ตรงหน้า!

ความคิดแรกในสมองของมันเป็นคือโครงกระดูกเหล่านี้เหมือนถูก
กองสุมไปทั่วพื้นทราย นั่นเป็นเพราะละอองฝุ่นถูกลมภูเขาพัดตกลงมา
ทับถมเป็นเวลานาน จึงมีความหนาเกือบถึงหนึ่งฝ่ามือ มองเผินๆ ทั่วทั้ง
บริเวณจึงคล้ายทะเลทรายอยู่บ้าง ความคิดถัดมาคือตอนพรรคมาร
ถูกถล่มมิทราบว่าจะต้องผ่านการต่อสู้อย่างดุเดือดเล็ดพล่านถึงระดับใด
แค่นอกวิหารก็ยังมีคนตายมากมายถึงเพียงนี้ แม้บัดนี้ทุกศพจะเหลือแต่
โครงกระดูกสีขาวโพลน แต่ร่องรอยอาวุธอันคมกริบที่หลงเหลืออยู่บน
กระดูกแขนขาที่ขาดกระเด็นเกลื่อนพื้นก็ยังเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความ
โหดเหี้ยมที่เกิดขึ้นได้ดี

หนึ่งเขี่ยพุงไม่ชันชันเดินลุยกองกระดูกเข้าไปจนถึงบันไดที่อยู่
ติดกับตัววิหารหลัก บริเวณนั้นมีโครงกระดูกที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์
หลายโครง ทั้งนี้เพราะศพเหล่านี้ใส่ชุดเกราะ โครงกระดูกที่อยู่ด้านใน
จึงได้รับการปกป้อง ไม่หักหรือหลุดกระจายเกลื่อนพื้นไปตามแรงลม มี
บางโครงมือยังกำอาวุธเอาไว้แน่น แม้ตายไปแล้วหลายสิบปีก็ยังไม่ยอม
ปล่อย

ชีวิตนี้มันเห็นคนตายมามาก ที่ทารุณโหดร้ายยิ่งกว่านี้ก็เห็นมา
จนชาชิน จึงยังคงรักษาความสงบนิ่งเอาไว้ได้ มีหน้าซำยังลงนั่งยองๆ

ตรวจดูอย่างละเอียด แต่ไม่ชั้นชั้นไม่เคยเห็นภาพที่น่าสยดสยองและ
โหดเหี้ยมถึงเพียงนี้มาก่อน ไบหน้าจึงขารขีด กำมือแน่น พุดอะไรไม่ออก

อาวุธที่ผู้ตายถืออยู่เห็นได้ชัดว่าไม่ธรรมดา แม้กาลเวลาจะผ่าน
มานานก็ยังมีประกายคมกริบ หนึ่งเขวียสัมผัสถึงกลิ่นอายยันต์ที่ทรง
อานุภาพบนชุดเกราะ ในใจก็ยิ่งแตกตื่น คาดคะเนว่าใครงกระดุกเหล่านี้
จะต้องเป็นยอดผู้ฝึกฉานพรคมารในสมัยนั้นอย่างแน่นอน

มันยื่นมือไปปิดฝุ่นบนชุดเกราะ ต้องการจะมองลายยันต์ให้ชัดเจน
คิดไม่ถึงพอลายนี้วงระทบถูกก็มีเสียงกรอบดังขึ้นเบาๆ ชุดเกราะที่ดู
แข็งแรงทนทานถึงกับแตกแยกออกจากกันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย!

เสียงนี้ดังระรัวติดต่อกันไปพร้อมๆ กับที่บรรดาชุดเกราะบน
โครงกระดูกที่สุมทับกันตรงหน้าบันไดเริ่มแตกหลุดออกจากกันเป็นชิ้นๆ
กลิ่นอายยันต์จางหายไปใ้อากาศ ไม่สามารถรับรู้ได้อีกเลย

รอยแตกบนชุดเกราะเรียบลื่น เห็นได้ชัดว่าถูกฟันโดยอาวุธที่
คมกริบประเภทกระบี่ ผู้ใดกันที่ไม่เพียงใช้กระบี่ฟันชุดเกราะที่มีกลิ่นอาย
ยันต์คุ้มครองจนขาดกระจุย หน้าซุ้มเจตนารมณ์ของกระบี่ยังสามารถ
แทรกซึมเข้าร่างแต่ไม่กระจายออก ฝืนก็อยู่ในชุดเกราะนานหลายสิบปี
จนกระทั่งวันนั้นนิ้วของหนึ่งเขวียกระทบถูกจึงแผ่พุ่งออกมาในฉับพลัน

หนึ่งเขวียมีคำตอบอยู่ในใจ แต่มันปิดปากเงียบ

ไม่ชั้นชั้นถูกภาพเมื่อครู่ทำเอาหวาดหวั่นตัวแข็งทื่อ พอเห็นหนึ่งเขวีย
ไม่สะทกสะท้าน ทั้งยังลงนั่งสำรวจอย่างมีสติ ก็รู้สึกขยหน้าไม่น้อย จึง
รีบสงบจิตให้กลับคืนสู่ความเยือกเย็นดังเดิม

จากนั้นทั้งสองก็เดินขึ้นบันได พอผลักประตูเข้าไป สายตาก็ปะทะ
เข้ากับแผ่นศิลาที่มีขนาดใหญ่โตดุจเนินเขาถูกหนึ่งทันที่

"ศิลาไร้อักษร?"

พริบตาที่เห็นแผ่นศิลานี้ โมชันชันก็นึกถึงเรื่องเล่าที่เคยได้ยินมา
จึงอุทานอย่างตกใจ

หญิงเขวียถามขึ้นขณะเหลียวมองไปรอบๆ อย่างตื่นตัวระมัดระวัง
"อะไรคือศิลาไร้อักษร"

โมชันชันตอบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

"ตำเลินกวนหน่วยแสงสว่างผู้ก่อตั้งพรรคมารเคยกล่าวไว้ เข้าใจ
ข้า หรือกล่าวโทษข้า อยู่ที่กาลเวลาเท่านั้น ดังนั้นตอนมันตายจึงสั่งเสีย
ไว้ว่าอย่าเขียนอักษรบนป้ายหลุมของมัน ปล่อยให้คนทั้งแผ่นดินตัดสิน
เอาเอง"

"ที่แท้ผู้ที่ถูกฝังอยู่ใต้แผ่นศิลานี้ก็คือตำเลินกวนหน่วยแสงสว่าง
คนนั้น?"

หญิงเขวียเงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ แต่พอเห็นชัดเจนตามันก็
เบิกโพลง

เพราะบนศิลาไร้อักษรกลับมีตัวอักษร

เป็นตัวอักษรที่แสดงถึงความหวังการอย่างถึงที่สุด

"เคอเฮ่าหฺรานแห่งสถานศึกษามาก็่าจัดมารที่นี่!"

รอยกรีดลึกบนหินและความคมกริบของปลายกระบี่ชวนให้รู้สึก
หวาดหวั่นครั่นคร้าม

หญิงเขวียเข้มนมองตัวอักษรอยู่นาน จากนั้นก็เดินวนสำรวจ
แผ่นหินไปหลายรอบ สุดท้ายค่อยยกกลับมาอยู่ที่เดิม ซึ่งไปที่ตัวอักษร
ยี่ดอกกล่าวเสียงดังว่า

"อาจารย์อาข้าเป็นคนเขียน"

โมชันชันเคยฟังอาจารย์เล่าว่าสำนักพรรคมารพึ่งพินาศด้วยมือ

ของผู้อาวุโสท่านหนึ่ง แต่มีทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดอาจารย์ของนาง จึงไม่ยอมเอ่ยนาม นางยังเคยเดาว่าผู้อาวุโสท่านนั้นคงจะเป็นคนผู้หนึ่งของสถานศึกษาที่ปรากฏตัวขึ้นเพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ จากนั้นก็หายสาบสูญไป นั่นเป็นเพราะมีเพียงสถานที่เยี่ยมสถานศึกษาเท่านั้นจึงจะสามารถก่อกำเนิดยอดคนที่ห้าวหาญตระหงายแต่ไม่สนใจในชื่อเสียงเกียรติยศเช่นนี้ได้

ต่อมาระหว่างการค้นหาสำนักพรรคมาร นางสังเกตเห็นท่าทีของหญิงชเวียดูแปลกไป โดยเฉพาะตอนที่มันคุกเข่ากราบไหว้ก้อนหินในค่ายกล ก็ยิ่งทำให้นางมั่นใจว่าตัวเองเดาถูก บัดนี้เป็นมันเองที่เป็นคนยืนยัน แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังรู้สึกแตกตื่นจนพูดไม่ออก อาจารย์อาของมันจะต้องมีฝีมือสูงส่งถึงระดับใด จึงสามารถโค่นล้มพรรคมารได้ด้วยกระบี่เพียงเล่มเดียว

หลังจากสงบจิตสงบใจได้บ้างแล้ว นางก็เปรยขึ้นว่า

"ดูท่านภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง"

หญิงชเวียพยักหน้า เมื่อครู่มันพบว่ากลิ่นอายที่หลงเหลืออยู่บนโครงกระดูกของเหล่าผู้ฝึกงานพรรคมารยังคงเข้มข้นรุนแรง โครงกระดูกเหล่านี้แข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กไหลเสียอีก ทว่าพอยอดผู้ฝึกงานพรรคมารเผชิญหน้ากับเพลงกระบี่สุดไพศาลของอาจารย์อา กลับเปราะบางดุจหิมะในวสันตฤดูที่มีอาจทนแสงตะวันได้แม้แต่ชนิดเดียว จากจุดนี้สามารถจินตนาการได้ถึงพลังฉานของอาจารย์อาว่ามีความร้ายกาจเพียงใด

ตอนอยู่บนเขาหลังสถานศึกษา จากท่าทีของศิษย์พี่รองและศิษย์พี่คนอื่น ๆ ยามกล่าวถึงอาจารย์อา ทำให้มันเคยวาดภาพเอาไว้ว่าอาจารย์อาจะต้องเป็นบุคคลที่ไม่มีผู้ใดหาญเทียบได้ ทว่าก็ยังคิดไม่ถึงว่าจะล้ำเลิศไร้เทียมทานถึงเพียงนี้ หรือว่าตอนนุกเข้าสำนักพรรคมาร

ท่านผู้เฒ่าได้ทะลุหน้าต่าง หลุดพ้นกลายเป็นผู้ยังรู้ไปแล้ว!

ในฐานะที่เป็นศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา การมีอาจารย์อาแบบนี้ออมต้องรู้สึกภาคภูมิใจเป็นธรรมดา

หลังจากยืนไว้อาลัยครู่หนึ่ง ทั้งสองก็เดินเข้าสู่ตัววิหาร หญิงเขี่ยรู้สึกว่าการลิ้นอายของอาจารย์อาที่มันรับรู้ได้อยู่ภายในวิหารหลังแผ่นศิลานี้เอง

วิหารหลักของพรคมารใหญ่โตรโหฐานยิ่ง ภาพวาดสีที่ดูซับซ้อนเข้าใจยากตรงจุดที่คานหินของวิหารมาบรรจบกันกับหินแกะสลักรูปเทพอสูรหน้าตาดูร้ายซึ่งดูแปลกประหลาดสำหรับผู้คนในดินแดนแถบจงหยวนจำนวนหลายร้อยรูปสองข้างทางเดิน ทำให้ผู้ที่พบเห็นรู้สึกได้ถึงความประหลาดพิสดารและความน่าเกรงขามที่ดูขื่นในจิตใจทันทีทางเดินทอดตัวยาวลึกเข้าไปเรื่อยๆ แต่อากาศภายในยังคงแห้งปราศจากความชื้น สมัยที่ชาวฮวงสร้างสถานที่นี้ขึ้นมีทราบดีว่าใช้วิธีการเช่นไรจัดการกับการระบายอากาศและการส่องสว่างภายใน เพราะหญิงเขี่ยกับไม้ชั้นเดินไปหลายร้อยก้าวแล้วก็ยังสามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ และไม่รู้สึกอึดอัดหายใจลำบากแต่อย่างใด

ยิ่งเดินลึกเข้าไปกลืนอายสนิทคิดใกล้ก็ยิ่งเข้มข้นมากขึ้นจนคล้ายเป็นสิ่งที่ดีจริงอยู่จริง ทุกก้าวที่เดินจิตใจหญิงเขี่ยเอาแต่จดจ่อรอว่าอีกสักครู่จะได้พบเห็นสิ่งใด อาจจะเป็นคัมภีร์สวรรค์เล่มแสงสว่าง หรืออาจเป็นความลับอันยิ่งใหญ่ของพรคมาร แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรเห็นก็ประเสริฐทั้งนั้น ขอเพียงอย่าพบเห็นสิ่งที่มันไม่อยากเห็นก็พอ

โครงกระดูกบนทางเดินมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งตรงทางเลี้ยวยิ่งสูงมากเป็นพะเนิน ตามผนังห้องที่เดินผ่านมีรอยกระเบื้องวาดลงมาสลับกับตัดขวางอยู่เต็มไปหมด ชวนให้นึกถึงภาพการต่อสู้ประจัญบานว่า

คงดูเด็ดดสดยของเนืองนองไปด้วยเลือด

สุดทางเดินของวิหารหลักคือห้องห้องหนึ่ง ห้องนี้เดิมที่ควรจะมี
พื้นที่กว้างขวาง แต่กลับดูเล็กแคบเพราะตรงกลางห้องมีเนินเขาขนาด
ย่อมๆ ลูกหนึ่งทีประกอบไปด้วยโครงกระดูกและซากศพแห่งกรัง

"มีผู้คนตายไปมากมายเท่าใดกันนี้..."

โมชันชันถึงกับผงะ มือไม้เย็นเฉียบ มองเนินเขาโครงกระดูกกลาง
พิมฟ้าเสียงสั่นออกมาอย่างลึมตัว ในฐานะศิษย์ของปรมาจารย์อักษร
ผู้เป็นเค่อซิงของอาครมเทพ นางไม่เคยมีความรู้สึกที่ดีต่อคนพรคมมาร
ทว่าสิ่งที่ได้เห็นทั้งหมดในวันนี้ก็ยังทำให้ต้องสลดหดหู่ รับรู้ถึงความ
สิ้นหวังของคนพรคมมารในขณะนั้นได้

หนึ่งเซวียกั้หนึ่งงันไปเนิ่นนานก่อนกล่าวว่า

"ข้าก็ไมู้ว่าเพราะเหตุใดอาจารย์อาจึงอยากกำจัดพรคมมารถึง
เพียงนี้ แต่ข้าคิดว่าอาจารย์อาจะต้องมีเหตุผลของตัวเองอย่างแน่นอน"

ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็ดังออกมาจากเนินเขาโครงกระดูก

"เรื่องราวมากมายในโลกนี้มีบ่อยครั้งที่เกิดขึ้นโดยไม่จำเป็นต้อง
มีเหตุผล เหตุไฉนมันถึงมาที่นี้และทำเช่นนั้นละรี จะสำคัญอะไร ที่สำคัญ
ก็คือปีนั้นมันมาที่นี้ แล้วก็ทำเช่นนี้"

ในห้องที่มีแต่รอยกระบี่ตามผนัง กับโครงกระดูกและซากศพ
แห่งกรังกองเป็นภูเขาเลากา เงียบวังเวงจนดูเหมือนป่าช้า รู่ๆ กลับมี
เสียงมนุษย์พูดขึ้น แม้จะอ่อนแรงเต็มที แต่ก็สามารถได้ยินอย่างชัดเจน

เสียงนี้ความจริงทั้งเบาหวิวทั้งอ่อนโรย เต็มเปี่ยมไปด้วยความ
เมตตาปราณี แต่สำหรับหนึ่งเซวียกั้กับโมชันชันกลับรู้สึกคล้ายดังก้อง
อยู่ข้างหู ยามกะทันหันจึงไม่ต่างอะไรกับถูกสายอสนีบาตฟาดกลาง
แสกหน้า

หุบเขาเขียวชอุ่มกับทะเลสาบดำหิมะสูญหายไปเมื่อเขาเทียนซี
ไม่ปรากฏสู่สายตาโลกภายนอกนานหลายสิบปี สำนักพรหมมารนั้นต้อง
รอให้น้ำลาดก้อนหินโผล่จึงจะเผยโฉมให้เห็น ในความคิดของทุกคน ที่นี่
จึงควรมีแต่ซากปรักหักพังรกร้างว่างเปล่า ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ หลงเหลืออยู่
อีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห่องที่มีแต่โครงกระดูกและรอยกระบี่ ไหนเลย
จะคิดถึงว่ายังมีคนเป็นๆ อยู่!

หญิงเขี้ยวเล็บดิ่งไม้ซันซันเข้าหุบที่ด้านหลังมันก่อนน้ำสายพาด
ลูกธนู เล็งไปที่เนินเขาโครงกระดูกกับซากศพแห่งกรุงลูกนั้นในบัดดล
มันพยายามมองหาเป้า และแล้วก็พบว่าบนกองที่สุ่มไปด้วย
โครงกระดูกและซากศพมีคนเป็นๆ นั่งอยู่คนหนึ่ง!

คนผู้นี้ดูแก่ชรา ยิ่ง แก่จนผมร่วงหมดศีรษะ ฟันก็ร่วงไม่เหลือหลอ
จนิรมฝีปากยุบแห้งติดเหงือก ขนคิ้วหนวดเคราขาวยาวจรดหน้าอก จีวร
เก่าขาดบนร่างเปื่อยยุ่ยเป็นชิ้นๆ ห้อยร่องแร่งอยู่ที่หน้าอก ที่แท้คนผู้นี้
ถึงกับเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง

ร่างกายมันผ่ายผอมจนช่องท้องยุบ แขนขาลีบเหมือนกิ่งไม้แห้งๆ
ไม่มีกล้ามเนื้อหรือชิ้นไขมันใดๆ หลงเหลืออยู่ มีเพียงหนังเหี่ยวๆ หุ้ม
ติดกระดูก เป้าตาที่จมลึกดูไปเหมือนโพรงมืดๆ สองโพรง ดูน่าขนลุก
ขนพองเป็นอย่างยิ่ง ทว่าประกายตาที่ฉายออกมากลับมีแต่ความเมตตา
กาอุณย์

นอกจากผิวหนังบางๆ ที่สูญเสียความยืดหยุ่นไปหมดแล้ว หลวงจีน
ชราผู้นี้ก็ไม่ต่างอะไรกับโครงกระดูกและซากศพแห่งกรุงที่อยู่รอบตัวมัน
จึงยากที่จะสังเกตเห็นได้ในตอนแรก

เมื่อเพ่งมองให้ดีจะเห็นว่าช่องท้องที่ยุบลงเหมือนกลองแตกของ
มันมีโซ่เหล็กเส้นเล็กๆ สองเส้นเจาะร้อยเอาไว้ โดยที่ส่วนปลายของโซ่

ทั้งสองถูกตอกติดตายกับผนังด้านหลัง เลือดที่ไหลเมื่อแรกถูกเจาะ กลายเป็นคราบสีดำล้าอยู่บนเศษฉีกรที่ขาดห้อยร่องแรง

ภาพที่เห็นนี้ดูแปลกประหลาดและน่าประหวั่นพรັงพริ้งจนขนหัวลุก หนึ่งเชรีย้นนั้นปลายนิ้วสั้นระริก แทบจะปล่อยลูกธนูออกไป ส่วน ไมค์นชั้นก็ยกมือปิดปาก แทบจะหลุดเสียงร้องออกมา หากมิใช่เพราะ เห็นแววมืดตาที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาของหลวงจีนรูปนั้น

"เจ้าเป็นใคร"

หนึ่งเชรีย้นยังเหยียดแขนเล็งธนู ถามด้วยน้ำเสียงตื่นตัวระมัดระวัง ที่นี่คือสำนักพรหมมารที่ถูกรัดขาดจากโลกภายนอกมานานหลายสิบปี แต่ภายในกลับมีหลวงจีนรูปหนึ่งที่อยู่จากสภาพควรจะตายไปนานแล้วปรากฏขึ้น นี่นับว่าเป็นเรื่องที่อยู่นอกเหนือความคาดคิดของคนทั่วไป และเรื่องใดๆ ก็ตามที่ห่างไกลจากความเป็นปกติและอธิบายได้ยาก มักจะมีอันตรายแฝงอยู่เสมอ

"ข้าคือใครนะรี"

หลวงจีนชราพิมพ์้า ใช้เหล็กที่ร้อยอยู่ตรงท้องส่งเสียงขณะเคลื่อนไหว มั่นคงรู้สึกเจ็บปวดอยู่บ้าง ใบหน้าที่เหลือแต่กระดูกจึงบิดเบี้ยวเล็กน้อย แววดาบอุ่นอ่อนโยนคล้ายกำลังรำลึกถึงอดีต เผยให้เห็นถึงแววสับสน และสำนึกเสียใจ

ผ่านไปเนิ่นนาน รู่ หลวงจีนชรา ก็คล้ายจะนึกขึ้นได้ว่ายังมีผู้อื่นอยู่ด้วย จึงขยับมุมปากที่ยับย่นเหมือนกระดาษถูกขยำขึ้นเป็นรอยยิ้ม ชัดตา กล่าวว่

"ข้าคือคนที่พ้นนการตัวเองเพื่อชดใช้ความผิด ปีนั้นข้ากระทำ ความผิดอย่างมหันต์ ทำให้รู้สึกสำนึกเสียใจจนแทบไม่ยอมอยู่เป็นผู้ เป็นคน จึงใช้เหล็กพ้นนการตัวเองไว้ที่นี่ สาบานว่าจะใช้ชีวิตที่เหลือ

โปรดสัตว์ส่งดวงวิญญาณเหล่านี้ให้พ้นทุกข์ เมื่อว่าจะสามารถขจัด
ความผิดของตัวเองได้บ้าง"

เพราะมีโช้เหล็กร้อยอยู่กับตัว ไม่ว่าจะพูดจาหรือเคลื่อนไหวแม้
เพียงเล็กน้อยก็ล้วนทำให้เกิดความเจ็บปวดได้ทั้งสิ้น แต่น้ำเสียงอ่อน
ระโยกับสีหน้าแววตาของมันยังคงสงบนิ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยความกรุณย์
ชวนให้ผู้คนที่รู้สึกสบายใจเหมือนถูกลมพัดไล่ออกไปได้อย่างแผ่วเบา

หนึ่งเขี่ยมองหลวงจีนชราที่ผอมแห้งเหมือนผีตายซากแต่กลับ
แผ่กลิ่นอายอบอุ่นนุ่มนวล ก่อนถามอย่างนึกฉงนว่า

"ความผิดอะไร"

เสียงโช้ดังอีกรวด หลวงจีนชรายิ้มแล้วหันหน้ามองซากศพแห่งกรุง
รอบๆ ตัว ก่อนยกมือขึ้นอย่างยากลำบากกลับไปบนกระดุกขาข้างหนึ่งซึ่ง
อยู่ตรงหน้า ตอบว่า

"ความผิดที่ฆ่าคนตาย"

"ความผิดที่ฆ่าคนตาย?"

หลวงจีนชราของมันขณะกล่าวเสียงราบเรียบ

"อายุยี่สิบขวบก็เข้าสู่ภพพุทธ ต่อมาได้กลายเป็นศิษย์พระตถาคต
เข้าใจว่าตัวเองมีจิตเมตตา จะใช้แสงแห่งพุทธธรรมโปรดเวไนยสัตว์
ทั้งหลายให้พ้นทุกข์ ไหนเลยจะคาดคิดว่าโครงกระดูกเหล่านี้กลับต้อง
มาเคลื่อนพื้นเพราะข้า นี่เป็นความผิดของข้าเอง"

หนึ่งเขี่ยฟังแล้วรู้สึกสับสนงุนงง ตามคำเล่าลือ โครงกระดูกและ
ซากศพแห่งกรุงเหล่านี้สมควรตายด้วยกระบี่ของอาจารย์อา รอยกระบี่
ที่เห็นมาตลอดทางรวมถึงตัวอักษรบนศิลาไร้อักษรก็สอดคล้องกับคำ
เล่าลือ แล้วเหตุไฉนหลวงจีนรูปนี้จึงบอกว่านี่เป็นความผิดของมันเอง

"เจ้า...รู้จักอาจารย์อาข้าหรือไม่"

มันถาม

หลวงจีนซรามองมันกับไม่ชันชันด้วยสายตาของผู้อาวุโสของผู้เยาว์
ถามเสียงอ่อนโยน

"หากคนพี่น้องเพื่อนแซ่เคคืออาจารย์อาเจ้า เช่นนั้นเจ้าก็คือศิษย์
ของจอมปราชฎี แล้วแม่นางน้อยคนนี่คือใคร"

หนึ่งเขวียกับไม่ชันชันตอบสนองต่อความเป็นมิตรและความ
น่าเชื่อถือของอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว กระทั่งยังรู้สึกอบอุ่นเหมือนเด็กที่ถูก
ผู้ใหญ่เอ็นดูอีกด้วย จึงประกาศฐานะของตัวเองออกไปโดยไม่รู้ตัว

หลวงจีนซราฟังแล้วก็ถอนใจกล่าวอย่างปลงอนิจจัง

"ข้านี้คิดว่าตัวเองคงจะผ่านวันคืนแห่งการชดใช้ความผิดนี้ไป
จนตายโดยไม่ได้พบเห็นผู้คนอื่น คิดไม่ถึงยังสามารถได้พบศิษย์ของ
สหายเก่า นี่แสดงว่ากลไกประตูลำนำพรกรรมเปิดแล้วละสิ"

จบคำก็หันไปมองหนึ่งเขวียแล้วถาม

"เจ้าก็คือศิษย์สัจฉริยะของสถานศึกษารุ่นปัจจุบันใช่หรือไม่ เจ้า
สมควรพึงบรรลุด่านสุพิศดารเมื่อวันก่อน ไฉนด่านฉนวนยังต่ำเช่นนั้น
หรือสถานศึกษาย่ำแย่ลง ผู้สมัยก่อนไม่ได้แล้ว"

จากนั้นก็หันไปมองไม่ชันชัน ยิ้มเศร้าๆ กล่าวว่

"นั่งอยู่บนกองกระดูกทุกวัน ไม่ได้ยินเสียงย่างกลองเข้าตีระฆังเย็น
ไม่รู้ถึงวันเวลาที่ผ่านไป รู้สึกว่าตัวเองแค่นอนหลับไปตื่นหนึ่ง คิดไม่ถึง
เสียวหวังถึงกับมีผู้สืบทอดแล้ว"

หนึ่งเขวียยอมรับว่าตัวเองคือศิษย์สัจฉริยะที่บรรลุพีที่ไม่ได้เรื่องที่สุดใน
ประวัติศาสตร์ของสถานศึกษา แต่พอถูกอีกฝ่ายตอกย้ำซึ่งๆ หน้าก็
ยังอดอับอายและขุ่นเคืองมิได้ ทว่าพอคิดถึงว่าหลวงจีนรูปนี้นั่งเหยงเฉา
เงียบเหงาอยู่ที่นี้คนเดียวมาเป็นเวลานานหลายสิบปีก็รู้สึกเห็นใจ อีกทั้ง

อีกฝ่ายยังเรียกอาจารย์อ่าวว่าคนพินเพื่อนแซ่เคอ เรียกปรมจารย์อักษรว่า
เสี่ยวหวัง เช่นนี้มันต้องเป็นยอดคนโลกุตระที่มีอาวุธสูงส่งอย่างแน่นอน
จึงไม่กล้ากระโดดขึ้นหน้าตาอย่างใจอยาก
เพียงแต่...หลวงจีนรูปนี้เป็นใครกัน

ศิวอ๋อง

กลางทะเลสาบตำหนิงสามารถตั้งไว้ด้วยประตูลิลาบานมหิมา
นี่คือความมหัศจรรย์ของสถานที่ที่เป็นปรศนา บัดนี้ประตูบานนั้นได้เปิดออก
พวกหนึ่งเขยี่ยล่องลำเข้าสู่สำนักพรศมารซึ่งซ่อนตัวจากโลกเป็นเวลาหลายสิบปี
ภายในวิหารขนาดมหึมา สิ่งซึ่งสร้างความตะลึงแก่มัน
มีไข่ออยกรบี่ที่เปี่ยมล้นไปด้วยเจตนากรรมของยอดคนในตำนาน
มีไข่อิมภีร์สวรรค์ที่ตามหา มีไข่อูฆาการะถูกและห้วงทะเล
หากเป็นหลวงจีนเราผู้มีสารรูปพ่ายพอมดุงปีศาจ แต่กลับแพกสิ้นอายุพุทธะออกมาไม่ขาด
หลายสิบปีที่ผ่านมา หลวงจีนเราล่ามตรวนตน กักขังตัวเองเพื่อไถ่บาป
นี่คงเป็นโชคชะตาให้วันนี้เรื่องราวเบื้องหลังเหตุการณ์อันเป็นตำนานครั้งนั้น
กำลังจะถูกเปิดเผยให้โลกและอนุชนรุ่นหลังได้รับรู้!!

บิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2047-0

9 786160 620470

ราคา 229 บาท